

A *felszólalási osztály határozata*: a felszólalási osztály a felszólalást elutasította.

A *fellebbezési tanács határozata*: a fellebbezési tanács hatályon kívül helyezte a vitatott határozatot, és elutasította a bejelentett közösségi védjegyet.

Jogalapok: a 207/2009 tanácsi rendelet 8. cikke (1) bekezdése b) pontjának megsértése, amennyiben a fellebbezési tanács tévesen vélte úgy, hogy a) a szóban forgó védjegyek hasonlóak; b) a felszólalási eljárásban hivatkozott védjegyet ténylegesen használták; c) azok a szolgáltatások, amelyek esetében a tényleges használatot kimutatták hasonlóak, következőképpen d) a szóban forgó védjegyek között fennáll az összetévesztés veszélye.

2009. július 27-én benyújtott kereset — Muqraby kontra Tanács és Bizottság

(T-292/09. sz. ügy)

(2009/C 244/13)

Az eljárás nyelve: angol

Felek

Felperes: Muhamad Muqraby (képviselők: J. Regouw és L. Spigt ügyvédek)

Alperesek: az Európai Unió Tanácsa és az Európai Közösségek Bizottsága

Kereseti kérelmek

- Az Elsőfokú Bíróság állapítsa meg, hogy a Bizottság nem járt el
  - a felperes azon kérelmét illetően, hogy a Bizottság nyújtson be a Tanácsnak ajánlást a Libanonnak nyújtott támogatás 1638/2006/EK rendelet 28. cikkének értelmében vett felfüggesztésével kapcsolatban, miközben ilyen intézkedéseket mind megkövetel, mind lehetővé tesz az említett rendelet;
  - a felperes azon kérelmét illetően, hogy a Bizottság, mint a Libanonnak nyújtott különböző uniós támogatási programok végrehajtásáért közvetlenül felelős szerv, az emberi jogok és konkrétan a felperes emberi jogainak Libanonban zajló folyamatos megsértéséről szóló határozat meghozataláig függeszse fel e programok végrehajtását;
- az Elsőfokú Bíróság állapítsa meg, hogy a Tanács, mint az EU-Libanon Társulási Tanács tagja nem járt el a felperes azon kérelmét illetően, hogy hívja fel a Bizottságot arra, hogy tegyen ajánlást a Tanácsnak arra vonatkozóan, hogy fogadjon el egyedi és hatékony intézkedéseket a Libanon és a Közösség közötti Társulási Megállapodás alapján Libanonnak nyújtott uniós támogatást illetően, annak érdekében, hogy a felek eleget tegyenek a Megállapodás alapján fennálló kötelezettségeiknek;

- az Elsőfokú Bíróság állapítsa meg, hogy a Közösségnek, a Bizottságnak, mint a Szerződések őreinek és mint a Libanonnak nyújtott különböző uniós támogatási programok végrehajtásáért közvetlenül felelős szervnek és a Tanácsnak, mint az EU-Libanon Társulási Tanács tagjának szerződésen kívüli felelőssége keletkezett a felperes által annak eredményeként elszenvedett károkért, hogy 2002. decembere óta következetesen mellőzik ténylegesen használni a Társulási Megállapodás emberi jogi záradékának hatékony végrehajtásához rendelkezésre álló forrásokat és eszközöket;
- az Elsőfokú Bíróság rendelje el a Bizottságnak, hogy az javasolja a Tanácsnak, hogy természetbeni részbeni megtérítés címén függeszse fel az EU-Libanon Társulási Megállapodást az arról szóló határozat meghozataláig, hogy Libanon a felperes tekintetében nem teljesíti a Társulási Megállapodás 2. cikkét;
- az Elsőfokú Bíróság rendelje el a Bizottságnak, hogy a jelenlegi (Bizottság által végrehajtott és/vagy felülvizelt) támogatási programok végrehajtását az arról szóló határozat meghozataláig, hogy Libanon a felperes tekintetében nem teljesíti a Társulási Megállapodás 2. cikkét, csak azon programokra korlátozza, amelyek kimondottan az alapvető jogok elősegítését célozzák, és amelyek nem minősülnek a libanoni hatóságoknak nyújtott pénzügyi támogatásnak;
- az Elsőfokú Bíróság rendelje el a Tanácsnak, hogy kérje fel a Bizottságot a fenti 4. pontnak megfelelő ajánlás megtételére, és hogy ugyanezen célból járjon el a Társulási Megállapodás intézményein keresztül;
- az Elsőfokú Bíróság az alpereseket kötelezze a felperes által elszenvedett vagyoni és nem vagyoni kár megtérítésére egy *ex aequo et bono* megállapítandó és minimum 5 000 000 eurós összeg erejéig, valamint a költségek megtérítésére.

Jogalapok és fontosabb érvek

A felperes, Dr. Muhammad Muqraby, egy libanoni emberi jogi jogász és aktivista azt állítja, hogy a libanoni hatóságok részéről az emberi jogok védelmében végzett munkája miatt üldözésnek, zaklatásnak volt kitéve, és megtagadták számára az igazságszolgáltatást. Állítólag nem gyakorolhatta jogászai tevékenységét, és megfosztották számos alapvető jogától, mint a tulajdonhoz való jog, a tisztességes eljáráshoz való jog és a hatékony bírósági jogorvoslathoz való jog.

A felperes azzal érvel, hogy az EU-Libanon Társulási Megállapodás (!) 2. cikke alapján a Közösségnek ésszerű módon gondoskodnia kell a Libanon által a felpereshez hasonló magán-személyek elleni kár elkövetésének általa történő megakadályozásáról, hogy a libanoni hatóságokra olyan korlátozó intézkedéseket szab ki, mint a Társulási Megállapodás felfüggesztése. A felperes ugyanis azt állítja, hogy a Társulási Megállapodás alapján a Libanon számára rendelkezésre álló előnyök feltétele az, hogy eleget tegyen az alapvető emberi jogok tiszteletben tartására vonatkozó kötelezettségnek, és azt állítja, hogy az emberi jogok folyamatos megsértése esetén a Megállapodás 2. cikke lehetővé teszi a Közösség számára, hogy Libanon ellen a jogsértésekkel arányos korlátozó intézkedéseket hozzon.

Időközben a felperes azzal érvel, hogy mostanáig a Közösség elmulasztott bármiféle hatékony nyomást gyakorolni a libanoni hatóságokra, hogy azok eleget tegyenek az emberi jogok tiszteletben tartásával kapcsolatos kötelezettségeiknek.

A felperes előadja, hogy hivatalosan 2009. április 29-én felkérte az alpereseket, hogy intézkedjenek, ám az alperesek a 2009. május 26-i és 2009. május 29-i levelekben elutasították e kérelmét. A felperes a Társulási Megállapodás 2. cikkében szereplő emberi jogi záradékra hivatkozik a Bizottság és a Tanács azon következetes mulasztása jogellenességének a megállapítása érdekében, hogy Libanonnal szemben nem hajtotta ténylegesen végre az emberi jogi záradékot.

Ezenkívül a felperes azt állítja, hogy az alperesek megsértették a közösségi jog általános elveit, beleértve az egyének jogait védeni hivatott alapvető jogainak a tiszteletben tartását elősegítő kötelezettséget. Azzal érvel, hogy közvetlen okozati összefüggés áll fenn az alperesek kötelezettségzegése és azon károk között, amelyeket elszenvedett, és amelyeknek így a számára történő megtérítésére jogosult. A felperes szerint a libanoni hatóságok nagy valószínűség szerint abbahagyták volna a felperes jogellenes zaklatását, ha a Közösségi támogatáshoz való hozzáférés megszűnésének a lehetőségével kellett volna szembesülniük. Ezért azt állítja, hogy az általa elszenvedett bevételkiesésnek megfelelő károk valószínűleg nem ilyen mértékben merültek volna fel, ha az alperesek megfelelő időben és módon cselekedtek volna.

(¹) Ideiglenes megállapodás egyrészről az Európai Közösség, és másrészről a Libanoni Köztársaság között a kereskedelemről és a kereskedelemmel kapcsolatos ügyekről (HL 2002., L 262., 2. o.; magyar nyelvű különkiadás 11. fejezet, 43. kötet, 56. o.)

2009. július 29-én benyújtott kereset — CNIEL kontra Bizottság

(T-293/09. sz. ügy)

(2009/C 244/14)

Az eljárás nyelve: francia

Felek

Felperes: Centre National Interprofessionnel de l'Économie Laitière (CNIEL) (Párizs, Franciaország) (képviselők: A. Cabanes és V. Kostrzewski-Pugnat ügyvédek)

Alperes: az Európai Közösségek Bizottsága

Kereseti kérelmek

- Az Elsőfokú Bíróság semmisítse meg az N 561/2008 — Franciaország (szakmaközi szervezetek által kifejtett tevékenységek) ügyben 2008. december 10-én hozott bizottsági határozatot;
- másodlagosan az Elsőfokú Bíróság kötelezze a Bizottságot, hogy a támogatással kapcsolatban indítsa meg az EK-Szerződés 88. cikkének (2) bekezdése szerinti hivatalos vizsgálati eljárást;
- az Elsőfokú Bíróság a Bizottságot kötelezze a költségek viselésére.

Jogalapok és fontosabb érvek

Jelen keresettel a felperes a 2008. december 10-i C(2008) 7846 végleges bizottsági határozat (¹) megsemmisítését kéri, amelyben a Bizottság úgy ítélte meg, hogy a francia mezőgazdasági szakmaközi szervezetek által kifejtendő tevékenységek keretrendszer, amely tevékenységek a technikai segítségnyújtáshoz, a minőségi mezőgazdasági termékek előállításához és forgalmazásához, a kutatáshoz és fejlesztéshez, valamint a reklámozáshoz az elsődleges termelők és a mezőgazdasági termékek feldolgozása és forgalmazása terén tevékenykedő vállalkozások javára nyújtott támogatásokat foglalják magukban, és amely keretrendszer az e szakmaközi szervezetek tagjaitól beszedett, tárcaközi rendelettel kötelezővé tett önkéntes járulékokból (a továbbiakban: KÖJ) finanszíroznak, a közös piaccal összeegyeztethető állami támogatásnak minősül.

Keresetének alátámasztására a felperes a következőkre alapított három jogalapra hivatkozik:

- az EK 87. cikk (1) bekezdését sértő nyilvánvaló mérlegelési hiba, mivel a KÖJ-k nem minősülnek állami forrásnak, és a hozott intézkedések nem tudhatók be az államnak, és nem jelentenek előnyt a végső kedvezményezettek számára;
- az indokolási kötelezettség megsértése, mivel a Bizottság nem jelölte meg azon okokat, amelyek alapján megállapította, hogy a KÖJ-k állami forrást jelentenek, illetve nem fejtette ki, hogy miért áll fenn a tagállamok közötti kereskedelem érintettsége vagy a verseny torzulása;
- az EK 88. cikk (3) bekezdésének megsértése, mivel a Bizottság nem indította meg az EK 88. cikk (2) bekezdése szerinti hivatalos vizsgálati eljárást annak ellenére, hogy a kérdéses keretrendszer természetére vonatkozó értékelés során komoly nehézségek merültek fel.

(¹) HL 2009. C 116., 14. o.